

Vẫy chào tháng Bảy có còn vô-tư...?

Ngọc Bích Ngân

Một chiều Chủ-nhật, Thượng tuần tháng Sáu ...

Năm người bạn quây quần bên chiếc bàn hướng ra vườn sau. Mảnh vườn con xinh xinh cũng vừa hồi hải trở hoa, xanh lá, góp nhịp sống với đất trời đang vui mừng đôi ngày nắng ấm.

Người nhấp nhấp tách cà-phê còn nóng và thơm ngát, người pha thêm chung trà quý cho khách thân quen. Một người bỗng nhìn người bạn đang ngồi khá yên lặng, cười ý nhị, rồi bật nói lớn:

- Điều này tui nghi mai mốt chắc ... cha D. bị nắm đầu quay vòng vòng quá!

Người bạn đang ngồi yên, chẳng lấy làm khó chịu, nhưng ngược lại, cười theo bạn bè và vui vẻ tiếp lời:

- Nắm đầu.. quay vòng vòng như chó con vậy!

Tiếng cười vui bật òa lên... vang rần!

Những người bạn quanh bàn, nhân dịp vui, vội cùng nhanh miệng, cố át giọng nhau, tranh nhau nổi lời, tiếp ý. Tiếng cười tiếng nói, náo nhiệt căn phòng nhỏ giữa chiều Hạ.

Khi tiếng cười vừa lắng dịu, một giọng nói thật âu yếm với niềm thương yêu trong từng tự nhỏ... Đặt bàn tay mình lên tay người thương, nằng nhẹ nhàng đáp lời bạn bè:

- Phiên chẳng muốn nắm đầu anh D ... Anh ấy lại ..cao vậy, làm sao Phiên lại nắm đầu anh cho được! Mà.. chẳng bao giờ lại muốn nắm đầu anh chi! ..
Phiên chỉ muốn ... nắm tay anh ấy, để anh ấy dắt Phiên đi thôi... dắt Phiên ..cả cuộc đời còn lại.

Lại có người bạn làm vẻ mặt đau khổ hờn ghen, vừa làm bộ khóc rống, vừa chụp khăn bàn ăn vắt tới vắt lui, với giọng ầm ức uất ức, anh nói như than trời trách đất:

- Tui mà có người nói với tui như vậy, tui khóc! Tui khóc, tui khóc ...nước mắt tui lau, vắt ra chảy ròng ròng như vậy nè.

....

- Nghĩ gì đó? Em cười gì đó?
- À... Em nhớ về buổi họp mặt nho nhỏ hôm chiều Chủ-Nhật tuần rồi, sau hôm ấy hai ngày ...

Người Vị-hôn-phu vuốt tóc người yêu, với giọng nói ấm cúng và vững chãi, anh bảo:

- Cho dầu gì đi nữa, dầu sao đi nữa, những tháng ngày qua, tuy ngắn ngủi, nhưng anh rất hạnh-phúc.

Một giọng nói nhỏ, xúc động đáp lời:

- Em cũng vậy .. như một phép lạ...rồi anh cũng đã đến!

... Em nhớ hoài từng buổi đầu tiên em nhìn thấy anh. Dầu xa, dầu gần, dầu ngập ngừng vài câu thăm hỏi hay chỉ âm thầm ánh mắt tìm nhau ...

Nói rồi, nàng khép đôi mắt, để ngăn dòng lệ hạnh-phúc đang rưng trên làn mi chực rớt. Nàng áp đầu vào ngực người thương, để nghe nhịp tim chàng đập, để nghe trí óc bình bồng. Và bỗng nhiên, đầu đó

... Đầu đó, từ xa xăm... thật xa xăm...vang vọng lại một lời thơ ...

"...Cứ ngủ ngoan đi em. Anh sẽ ở đây chờ đợi em, cho dù mình lạc nhau ở phương trời nào ... Anh yêu em đủ, để nhìn thấy em hạnh-phúc..."

Thử nào bỗng bàng hoàng ... nước mắt hốt hoảng, nghẹn ngào lời thơ phúc đáp:

Anh! Sao vậy?! ... anh ... anh ơi! Sao lại... *"Anh yêu em đủ, để nhìn thấy em hạnh-phúc..."*!! Anh yêu em kiểu ...ích-kỷ đi, có được không hở anh??

Anh! Danh vọng cuộc đời đông cao bao nhiêu? để anh phải đánh đổi đi chức làm Người-tình của em, tranh tước làm người Cao-thượng cho đời...?!! .. hở anh,

Anh! Dòng nước suối trên sa-mạc ... anh tô điểm đêm ấy để dỗ dành em vẫn ... long lanh,
Hạt mưa ngâu bên mái hiên... anh họa thơ khuya nào để ru giấc em vẫn... trong suốt...!
Gút mắc nào sao không đành bảo nhau? đấn đo nào lại không nở cạn lời ?!

Anh đã biết em ngoan dễ bảo, trong tình-yêu cao vút em tin...! Anh trải chi sương khói, phủ mờ chi nhân ảnh, che kín trái tim pha-lê đang soi tỏ tình em? Sao không giúp em một lần sáng tỏ, để em được hồn-nhiên và thanh-thản hôn chào tạm-biệt tình-yêu trong an tâm và bình-an... hở anh?!!

"...Anh yêu em đủ, để nhìn thấy em hạnh-phúc..." ..Anh!... anh yêu em chẳng đủ, để tự anh mang lại hạnh phúc cho em phải không anh??!..

Gánh nặng mây trời anh định trao cho người bạc phước nào đây?...

"...Anh yêu em đủ, để nhìn thấy em hạnh-phúc...".Lời anh nhắn nhủ đến người tình đơn côi, ... lời anh trần trối cho một chuyện tình hấp hối ...!

...

*(Vây rồi, loay hoay trần trở,
... loanh quanh dòng đời,
... bao lần lá đổ, mấy bận tuyết rơi ...)*

Rốt cuộc rồi em lẻ loi của anh cũng đã ríu rít đan dải tơ hồng màu hạnh-phúc để tung tăng khoe duyên với Tình-yêu...

Còn nhớ lời nhạc năm nào, nhớ em thích nghe, bao lần, anh gởi tặng lại cho em.. *"...Công viên ghé đá... Dòng*

xưa bên cũ....con sông êm đềm.. anh còn nợ em, ”...

Lạ thật! thật vô tình, thật ngẫu nhiên, thật trùng hợp !!! ... Tâm trí nàng chợt nhớ lại, mới vừa đây thôi.. Chiều hôm ấy bên dòng sông ấy, trên chiếc ghé ấy ... dòng xưa bên cũ ...

Áo đen, áo-trắng. Hài trắng, giày đen, đầu tựa lên vai, tay choàng vai nhỏ...con sông êm đềm!

Và rồi, anh chẳng bao giờ còn nợ em...!

Và rồi,... trên đỉnh núi cao, núi cao lộng gió, gió lộng tóc em, tóc em Người đan..... mười ngón tay thô, bàn tay nòng chày...ấm cả trời khuya...

Và rồi, phiến đá ven sông, nâng cao gót chân, nâng cao ánh mắt, với bao vì sao, ‘lung linh mắt em’, người-yêu của em, đêm ấy đã bảo...

Và rồi...

Và rồi, và rồi

*Bao giấc mơ hoang năm nào em mộng寐, nay chúng cùng nhau say sưa lần lượt, hóa thân cụ thể...
... ngậy ngát trái tim em những ước mơ bỗng như xếp cánh, đáp kẻ bên...*

.. Bỗng lại ... chập chờn nhớ về lời xưa .. “Anh yêu em đủ, để nhìn thấy em hạnh-phúc..”.

Lòng chợt ngẩn ngơ, bật lời xám hối: “... Anh ơi, hóa ra anh .. lo cho em! Hóa ra khi xưa... anh chúc cho em thật ...”

Anh ơi, anh đâu có cần phải cắn rứt khổ não chi... Anh ơi!! .. ở phương nào đó, anh có nghe an-tâm chưa hở anh?

Em như nghe, như thấy anh đang đứng quanh đây, mỉm cười nhìn em ... ký đầu, trách nhẹ, mắng yêu: “ ...em thấy không? Ngày xưa vợ vã giận đối anh, ngày nay có ngược ngùng... cảm-ơn anh không?”

...(Vẫn nhớ anh khi xưa hay dữ luôn! Khi bỗng thấy em vụt trầm mình trong bể ái-tình, anh xấu xí liền bắt nạt, thị oai ăn-hiếp em, lấy nước mắt em làm niềm vui thầm kín bất tận...! Em vẫn nhớ đó mà.)

Chiều bên dốc núi...

Chỉ mới độ Trung tuần tháng Sáu mà đất trời cứ ngỡ như đang lập Thu.

Gió phố cao buốt lạnh... cho vòng tay tình-nhân thêm nồng, thêm ấm....

... Dường như muốn kéo nàng trở về thực-tế, Người Vị-hôn-phu đưa tay sửa lại chiếc khăn choàng cho Như-Phiên. Chiếc khăn trắng thật to, điểm hoa lá màu huyết dụ, thật hài hòa với chiếc áo nhung đỏ thắm mà nàng đã cẩn thận chọn mặc,...cho hòa hợp với màu sắc y-phục của chàng hôm ấy.

Nàng xoay nhẹ chiếc nhẫn trên ngón tay thon, giọng nói thoảng nhẹ, như còn lạc đâu đó ở cõi nào:

- Anh à... anh ơi! ... anh phải ... cảm-ơn một người.. hộ em!
- Ai? ... Người Vi-hôn-phu bật hỏi
- À...thôiđể em... để em tự tìm cách gởi lời cảm-tạ...

Rồi nàng ôm gương mặt chàng trong đôi bàn tay nhỏ, ánh mắt nửa tinh nghịch, nửa triu mến, hỏi:

- Thật ra.. anh là ai nhỉ ... đến giờ này, em cũng chưa biết gì về anh, ngoài.... cáitên của anh! và một vài điều anh cố tâm cho em biết.. ... Anh là ai vậy? Anh sinh ngày mấy, tháng mấy chứ?

Người Vị-hôn-phu, người dường như chẳng bao giờ mỉm cười dầu vui. Trong giọng nói trung-niên trầm ấm, anh nghiêm trang bảo:

- Anh là 'Fiancé' của em, là người yêu em. Còn em, em là Vị-hôn-thê của anh.

Nàng chớp mắt, rồi nhắm nghiền đôi mắt, thủ thỉ:

- Em biết rồi... em nhớ rồi. Dầu trời đầy mây, lát phát mưa rơi, dòng sông gió lạnh... mình cũng vẫn trước tượng lộ-thiên, tượng Mẹ Maria, rồi ... lời nguyện hoa dâng, lời nguyện nhấn trao, bạn bè chứng giám ...em vẫn nhớ mãi.

Người đàn ông trung-niên nhìn vào gương mặt người thương, anh bảo:

- Hôm ấy, em của anh trong áo trắng, thật sáng, thật đẹp. Mấy tên bạn anh có anh chàng cứ bảo em như trong tranh liêu trai chí dị, hiện đến bên anh. Hấn nói ngay trong bữa tiệc, em có nghe đó... À! em này, bạn bè anh đều thắc mắc, sao em.. chẳng bao giờ hỏi họ thêm một điều chi, khi họ bắt đầu tự giới thiệu về họ. Họ bảo em rất huyền-bí ...!

Nàng mỉm cười, đôi mắt mơ màng, nhớ lại những người bạn của chàng, lần đầu nàng gặp mọi người cũng là ngày vui nho nhỏ của một Tình-yêu to tát. Hôm ấy, duy chỉ bạn bè đôi bên, chẳng gia-đình, chẳng người thân, chẳng Cha Thầy, ... chẳng... một quyền hành để cản ngăn, hay can gián. Ý nàng, chàng chiu. Mà thật ra, cũng chẳng có đủ giờ để thông-báo một ai. Vài ngày để chuẩn bị rộn rã như tên bay, mũi tên của Thần 'Cupid'. Bạn bè hiếm-quý của đôi bên gặp nhau trong bờ ngõ, bắt ngờ vụt chung vui, ánh mắt còn đầy những bàng hoàng nghi vấn.

Nàng đáp lời:

- Em huyền-bí chi đâu ... Mà.. biết nhiều làm chi, hở anh? ...

... tuổi tác, học lực, công danh, gia-thế, vân vân đó à ... em chẳng thích biết, chẳng cần biết, cũng chẳng muốn biết những gì loài người rầm rộ chen chân, chăm chỉ đào xới.. và rồi xem nặng để đâu...!!

... biết nhiều ... tâm trí sẽ thôi trong veo, vương bận trần gian, trói chân mộng đẹp, hạn chế thế giới tuyệt-mỹ của riêng em. Nơi ấy, từng người em quen, những người em biết...những người bạn anh, cũng những người ấy, nhưng ... hay hơn, hay nhiều lắm!!... Từng người thật lành, thật trọn vẹn, trong lý tưởng của riêng em ...

Cũng như khi em gặp anh, biết bao lần, em nhắc nhở, em năn nĩ, em van nài anh đừng kể chi về quá-khứ, về con người trong xã-hội của anh khi xưa, nếu có khác hôm nay.

Em chỉ muốn lắng nghe tâm hồn của anh... muốn tìm hiểu trái tim của anh.... Tim của anh có nhịp đập yêu đương..? Có để cho em yêu.. để em bình-yên ' yêu cuồng...!' như anh hay máng yêu em luôn!!

Để rồi em sẽ tạt sơn trắng lên bức tranh dĩ-vãng mà em chẳng cần nhìn...chẳng cần biết, chẳng cần nghe.

Để rồi em sẽ tự tay, phát họa lên nền trắng tinh-khô ấy, một bức tranh mới. Một bức chân-dung thật trọn vẹn, thật hoàn-mỹ, bức tranh tên gọi, Người-yêu của riêng em...

Chàng say theo lời nói của nàng ... Thật vậy, Như-Phiên người yêu của chàng, chẳng bao giờ cho chàng kể về quá khứ của anh. Đôi lúc chàng có lỡ lời, thì nước mắt Như-Phiên đã rưng rưng! ... Chàng có nói vuông, thì nàng ứa lệ bảo anh ... ỷ em yêu anh! ... nên chỉ muốn tổn-thương em thôi. Nói tròn thì nàng bực mình mắng chàng chẳng đàng hoàng, đi nói xấu dĩ vãng. Nói cong nàng lại bảo chàng có ý xem nhẹ nàng, khinh khi nàng đi yêu người bị bỏ xó chó chê! Nói thẳng rằng chàng yêu nàng biết bao nhiêu, yêu nhất tự bao giờ, thì nàng liền phụng phịu, dậm chân bảo chàng thôi đừng ba-xạo, ba-đĩa nữa !! ...

Nàng thường nước mắt đoanh tròn, uất ức:

- Người mẫu nào sao lại cũng hay tinh nghịch, cứ sê lên cào lên nền trắng, cạo bức tranh thơ!.. để lớp sơn non rỏ giọt hờn tủi người vô tâm sao cứ muốn đào lên dĩ-vãng để xé lòng em?!! Người lo chi những lời biện-bạch tự-hào, tự-thú hay tự-xưng? Vì đã thấu hiểu, nên ai mới phủ lớp sơn tuyết chôn vùi tất cả hộ người... cho người.
Xin đừng để tâm trí em thất vọng, nản lòng rơi tay vẽ, như đã có lần em đã rút cọ ... Hãy yên lặng, và hãy để em vẽ lại hiện-tại cho quá-khứ ..

...

*... Hạ tuần tháng Sáu, khi đất trời mưa nắng vẫn chẳng điều hòa như những năm gần đây.
Một tối lang thang bên nhau, nàng ôn lại với chàng những kỳ-niệm con con,
... những mảnh kỷ-niệm ... còn chưa phai theo những giọt nắng mong manh,
quanh những cơn mưa chợt ngưng, chợt đổ.*

- Em có nghe hối hận không Phiên?
- Không ... Anh biết rồi, cứ bắt em lập lại cho anh nghe vui tai!
- Em phải thẳng lại bớt...

Anh lại nghĩ suy gì ? để bước chân nặng trĩu hoang mang, chẳng còn theo kịp nhịp bước của tim em, vẫn vồn vã trên lối về hạnh-phúc, trời mơ...

- Anh ... muốn em thẳng lại? ... Trái tim em cuồng nhiệt quá, làm anh choáng váng xây xẩm hờ anh?

Anh của em choáng váng cũng là phải,

... Chỉ một lần gặp gỡ bên quán nhỏ, bên dòng sông xa tít ấy, vậy rồi ...

vậy rồi .. chẳng chậm phút giây, em lại cuồng-si đại đột...cho Tình-yêu xoắn cánh đăm-mê..

- Anh ạ ... Người ta hay văn-chương than thở: *Anh tìm em, em tìm anh cả đời ..Một đời tìm nhau....* Vậy mà khi gặp nhau, lại vẫn phải thận trọng dành thời gian để .. tìm hiểu!? Tìm hiểu, dẫn đo, tính toán, suy nghĩ, cân nhắc để rồi, vốn đã chẳng có gì, lại sẽ chẳng có gì ...!
- Anh ạ Con người dẫn đo, chậm chạp thận trọng, tiến lui suy nghĩ, vì con người yếu đuối !! Vì con người lo sợ... con người sợ! ...
sợ phải đương đầu, sợ chịu hậu quả, sợ nặng thất vọng, sợ gánh không nổi, sợ đau tự-ái, sợ vỡ sĩ-diện sợ tổn tinh-thần ...sợ vơi vật-chất,.. sợ cạn niềm-tinsợ! sợ mất mát!
- Anh ... người ta, bạn bè, gia-đình...đều bảo em liều. Liều mạng, liều lĩnh, liều mình!! Làm chi cũng liều quá ..! chắc là... muốn mắng em hay đại đột, chẳng biết nghĩ đến hậu-quả!... Thật ra, em đâu phải ngu ngốc liều đại chi đâu! ... em chỉ là, sống rất hiện tại, sống thật bình thường ...bình thường quá ...hoá ra.. bất thường!

...

*Tháng Bảy thoáng đến... rồi cũng bỗng lạnh lùng vụt qua thật nhanh!!
Như ...đường như có ai đó, đang tắt bật đuổi rượt bóng đêm và ánh nắng !...*

Cầm bàn tay Như-Phiên, gương mặt người đàn ông như hồi tưởng đến một sự việc nào đó, rồi lẩm nhẩm đếm:

- Năm, hai bốn .. sáu .. cộng với anh với em... mười ba người! Hôm đó tổng cộng mười ba người, số hên đó nghe. Anh tin là tụi mình sẽ hạnh-phúc lắm đó.

Nàng cười nhẹ, đôi mắt mơ màng:

- Anh ... em... chẳng muốn dẫn đo, chỉ muốn gắn bó, sống ngay từng giây từng phút.. of Love... Để hương Tình còn vun cao mâm tiệc, để vị Yêu còn nồng nàn chung rượu, để lời chúc mừng còn đầy nét ngạc nhiên.

Vì em vẫn nghĩ... Mai này có ra sao, nếu có vẫy chào, đâu có thể nào, vẫn nhớ một lần, tình-yêu cũng đã... trọn mộng trăng sao ...

Bằng ánh mắt buồn, Như-Phiên nhìn người Vị-hôn-phu, nàng chậm rãi hỏi:

- Anh ơi, có khinh em chẳng?
- Đừng nói khùng này! Anh sao lại khinh em.
- Thì..em vẫn bảo, em khùng mà...
- Thật ra em cũng chẳng phải là Yêu-cuồng-sống-vội, anh nhận xét sai rồi. Em của anh, Yêu-cuồng nhưng sống rất lý-trí. Vì nhìn em làm việc, việc nào cũng em sắp xếp, suy nghĩ rất chu đáo và chính chắn.
- Không!!... em chẳng muốn chính chắn! cũng không muốn sắp xếp chi hết !! Anh ơi, em thà Yêu-cuồng-sống-vội, còn hơn Yêu-giả-chết-chậm! .. Tìm hiểu xong rồi, đám-cưới, đám-hỏi... vắng cả nồng-nàn! thiếu bóng đam-mê!! Lý nhiều thì Tình khuyết... yêu nhau trong an ninh, thì mai này chỉ sẽ an-toàn...sống trong an-phận với cái nghĩa thôi! ...
- Em của anh rất dễ thương, nhưng chuyện đời đôi khi không như em nghĩ. Đôi lúc tất cả chỉ là 'relative' thôi ...
- Em biết! em biết chứ, em biết chuyện gì cũng chỉ đều tương-đối, nhưng đối với em, trong em, chuyện chi cũng là gió thoảng mây bay, chỉ có một việc, em muốn nhìn, em muốn tin..là tuyệt-đối, đó là Tình-yêu. Tình-yêu tự nó vĩnh-viễn tuyệt-mỹ, tuyệt-đối. Anh đừng thuyết em nữa, em không lay chuyển đâu. Nó chỉ không tuyệt-đối, khi lý-tưởng của người ý-thức nó ...không tuyệt-đối..!

...

*Một đêm Hạ tuần tháng Bảy, trời thật trong, sao thật sáng..
thấp thoáng một vài vệt mây ngập ngừng lén giăng ngăng vàng nguyệt ...*

- Anh! Anh có thể, giúp em ...cám-ơn người ấy cho-trọn- vẹn được không anh?

Chàng nhìn nàng... đôi mắt thoáng nghi vấn, nhưng rồi ôm chặt nàng vào lòng, máng yêu:

- Em của anh, hôm nay lại nói năng chi lạ quá! lại cảm-ơn ai hở em?

Nàng cười buồn, đôi mắt xa xăm:

- Em nói chẳng lạ đâu, chỉ là em hiểu, và có thể, một người nữa ..cũng hiểu ...chắc chắn vậy.

Hai tay ôm quện quanh vòng người thương, đầu tựa lên bờ vai rộng của chàng, Như-Phiên nói như thì thầm hát nhỏ vào tai người 'Fiancé':

- Anh ... anh có thật là thân cau thẳng tắp để em được uốn dây leo hạnh-phúc quanh mình anh không?? Và để em cảm-ơn Người-ấy ..cho được trọn vẹn ... được không hở anh??

Rồi Như-Phiên tha thiết nhìn vào mắt người Vị-hôn-phu, giọng sưng ướm:

- Anh ơi ...em xin anh... và ... nhất là ...nhất là ..
- Nhất là sao em? nhất là gì, hả em?? Người đàn-ông hỏi nhanh, giọng khá ân cần.

Đôi mắt như thả trong hư-vô, nhẹ thờ dài, Như-Phiên nói như tâm-sự với không gian:

- Em đã hai lần trong đời, hai lần long đong vóc hết tâm trí, vóc cả sinh-lực và niềm-tin.. để vẽ bức tranh định mệnh ấy cho cuộc đời, khắc bức-họa ấy vào trái-tim...

Người đời có câu, 'Nhất hóa tam'...! ... Em nghe lo sợ rồi mình lại phải ... phải lặn độn! họa thêm một lần nữa bức chân-dung Người-yêu... Tháng Bảy đã mưa ngâu cho nước mắt em đã sẽ lén tuôn. Tuy anh luôn sẵn lòng lắng nghe em, nhưng .. Chẳng phải nỗi buồn nào cũng có thể cùng nhau chia sẻ! Lòng Anh nếu thật sự vô-tư như lời khẳng định, thì có lẽ hồn em đã không trầm-tư những suy-tư, và mắt em cũng đã chẳng trĩu nặng những ưu-tư...

... theo những cơn mưa âm thầm chợt đến, chợt đi! của tháng Bảy...

- Anh! ... Trái tim em đã long-đong lặn-độn, từ biển hồ lai láng, dạt dòng sông mù khơi! Chim mỗi cánh, thuyền là mái...!! Anh...trước hết hãy giúp em cảm-ơn Người-ấy, người năm xưa đã lo lắng... nguyên chúc em sẽ xa xăm hạnh-phúc. Và sau nữa... em xin anh anh ơi, đừng bao giờ... lại để một người nào đó, một ngày nào đó, lại rộn ràng ... cảm-ơn anh... được không anh?...

Ngọc Bích ngân

(Viết xong vào những ngày
cuối cùng của tháng Bảy, 2009)